

Μηλιώτισσα

Β' ΠΕΡΙΟΔΟΣ • Αρ. Φύλλου 12 • ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2004 • Αθηνάς 41 - ΑΘΗΝΑ - Τ.Κ. 10554

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΝΟ ΚΑΙ ΧΡΗΣΤΟ ΓΕΡΜΑΝΟ • ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ Κ. ΛΕΝΤΖΟΣ

«Λουκουμάκι με νερό, ένα φράγκο και τα δυο»

Απ' αριστερά:
Πάνος Μπότσας παπα-Αντώνης
και Δημήτρης Δουλής.

Διστάζω να σου γράψω. Τα φοβάμαι τα γράμματα. Δεν μπορούν να τα χωρέσουν όλα. Αρχίζουν από δω και τελειώνουν εκεί. Τι να πεις με τόσα λίγα παλιογράμματα. Ξέρεις μάννα, κουβαλάς πράγματα τρανά πίσω σου. Αγράμματη, μ' όλα τα γράμματα της ζωής μέσα σου.

Α, ρε μάννα! Ξύπνα. Πήγε πέντε η ώρα, φώτισε. Έγινε το προζύμι. Πότε θα ζυμώσεις; πότε θα φουρνίσεις;. Αχ, μαύρη κι άραχνη, λαλούνε τα κοκορία. Θα προκάνεις άραγε να ψήσεις το ψωμί, να τοιμάσεις τα ζα, να συγγιρίσεις το σπίτι, να τοιμάσεις το τράστο. Τι θα βάλεις στο τράστο; Είναι, βλέπεις, που δεν καταδέχεσαι να πεινάσουμε!

Προχθές αλήθεια το παράκανες. Σηκώθηκες αφώτιγα. Σε ξεγέλεσα το φεγγάρι. Την πάτησες σαν αγράμματη. Κατηφόρισες για την Άβρα, αχάραγα, να φέρεις νερό. Και 'κει πριν την Αγια Παρασκευή κάτι άκουσες, το γεύθη είπες, και γύρισες πίσω. Σκιάχτηκες! Εμ, τι θα 'κανες η δόλια στ' άγρια χαράματα. Κι αυτός ο γούβης σκιάζει. Γύρισες πίσω, έφτασες πάλι στο λουστριβείο και τότε είδες να κατεβαίνει κόσμος. Ξανακατηφόρισες κι εσύ. Έτσι είν' όλα. Πάνω-κάτω, πήγαινε-έλα.

Έλα, μάννα. Υπάρχει τράτος, θα προκάνεις, αλλά σήκω τώρα. Δε μπορείς; δεν έχεις τοκάτι, σε πονάνε τα κόμπια, σε πονάνε ούλα; Μην κιοτεύεις μάννα, μη λυγάς, κρατήσου! Ξέρεις εσύ, εσύ νογάς, δε θες ορμήνειες. Αγάλια-αγάλια θα τα καταφέρεις. Όλα θα τα φέρεις βόλτα.

Σήκω τώρα, άντε μου. Ύστερα θα 'ρθουν κι οι γιορτές, θα 'ρθει το πανηγύρι, θα βγεις και συ κατά την αγορά και κάπου απόμερα θα διακονέψεις χαρές. Άντε μου!

Αχ, ρε μάννα σε πειράζω.

ο κόσμος; Σήκω μη χουζουρεύεις. Είσαι υπεύθυνη. Παντρεύτηκες, γέννησες, φταις...

Πρέπει να ζυμώσεις, να πλύνεις, να γνέσεις, να υφάνεις, να πλέξεις, να θερίσεις, να, να, να...

Και που 'σαι τις γιορτές, το πανηγύρι σ' απόσκιο, απ' αλάργα θα κλέβεις χαρές.

Αχ, ρε μάννα. Είσαι λίγο ανορθόγραφη, αλλά είσαι ζωή και γνώση. Να' σαι καλά.

Υ.Γ. Και επειδή το πανηγύρι αργεί, για κείνες τις παλιοχαρές που λέγαμε, σ' αφιερώνω τούτο: «Σου γράφω πάλι από ανάγκη, η ώρα πέντε το πρωί, το μόνο πράγμα που 'χει μείνει δρόπιο στον κόσμο, είσαι συ».

Τάσος Χαρ. Πίππας

Έλα, μάννα...

ΜΗΛΙΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η Λερναία Ύδρα

Ο Πάνος Γερμανός με τα παιδιά του λίγο μετά το θάνατο της πρώτης του γυναίκας Αννέτας.

Όταν ήμουνα πιτσιρίκος κουβαλά- γαμε τα χερόβολα στο κήπο στη Περαρούγα για να τα αλωνίσουμε. Εκεί στο πέτρινο τ' αλώνι. Το βράδυ εκοιμόμαστε εκεί, είχαμε ένα ματαρά- ται* και μπαίναμε μέσα και κοιμόμαστε. Ήμαστε θυμάμαι, εγώ, ο Βίκτωρας και ο Ηλίας. Το πρώι μακαρίτης μου είχε δουλειά και σηκώθηκε νωρίς, ήρθε στο κήπο για να πάρει κάποιονε κοντά.

Έχωντες το χέρι μέσα στο ματαράται κι έφαχνε τα κεφάλια σαν το γουρουνά τα γουρουνόπουλα. Κοιτάει αντί για τρία κεφάλια, έξι. Α στο διάβολο λέει εγώ τρία κεφάλια άφησα πως γίνανε έξι. Τί είχε γίνει είχε βαρέσει ο μακαρίτης ο Λιάκος τα Λιακόπουλα και ήρθανε και κουρνιάσανε μαζί μας.

* Ματαράται το σλιμπιπάγκ της εποχής.

Κωστάκης Γερμανός

Το πόνο μου δεν τονεβλέπεις;

Όταν γύρισα από το στρατό θυμάμαι είχαμε καμίνι στη Κατουνίστα, κάποια στιγμή κάτσαμε να πάρουμε μια ανάσα κι ο μακαρίτης ο πατέρας μου άναψε τσιγάρο, εγώ κάπνιζα αλλά φοβόμαστε να καπνίζουμε μπροστά στον πατέρα τότενες.

Παφ οι ρουφηξιές του πατέρα μου, με τσάκισε λιγούρα, χαρμάνιασα και του λέω:

- Καλά εσύ καπνίζεις, τον πόνο το δικό μου δεν τονεβλέπεις;

Κωστάκης Γερμανός

Αθώες Κουβέντες

Είχε έλθει μια φορά, Αύγουστο μήνα, ο μακαρίτης ο Νίκος ο Κατσουλόγιαννης από την Καλολετζή με ντομάτα και είχε αράξει το γαϊδούρι του εδώ στα Φετείκα. Βγήκε η Μακαρίτσα η Κωστούλα και του λέει:

Πόσο την έχεις (εννοώντας την τιμή της ντομάτας).

- Όσο και οι άλλοι (της απάντησε ο Κατσουλόγιαννης).
- Τότε θα τη βάλω μοναχή μου (να διαλέξει από το τελάρο).
- Όχι θα στη βάλω εγώ.

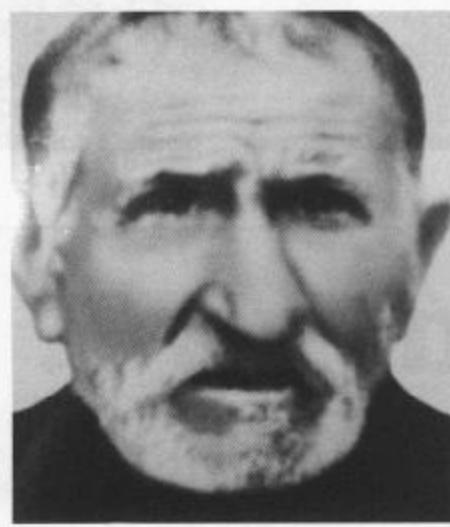
Οι λέξεις και τα νοήματά τους τα ασαφώς σαφέστατα.

Γεώργιος Χρυσάνθου Πίππας

Το Βρήκα, το Βρήκα, το Βρήκα"

Στου Δούκα παλιά ήτανε όλες οι δημόσιες υπηρεσίες της περιοχής μας, Γυμνάσιο, Μονοπώλιο, Πταισματοδικείο, τηλεγραφείο κλπ., έτσι τους λέγανε ήτανε ο Μέλτης χρόνια εκεί στη θέση αυτή.

Τότε πρωτοβγήκανε στην περιοχή τα βιβλιάρια του ταχυδρομικού ταμιευτηρίου για τις καταθέσεις του κόσμου. Όλοι τότε βγάλανε βιβλιάρια, τι καταθέσεις δηλαδή κάτι πενταροδεκάρες. Ένα τέτοιο βιβλιάριο πήγε και βγαλε και ο μακαρίτης ο Κολοβός (Κωσταντίνος Μαρούντας) με κανά τεσσάρι χιλιάδες δραχμές. Μετά από λίγο καιρό κάποιος τον κορόιδεψε τον Κολοβό (αν και αυτό καθίστατο πολύ δύσκολο, γιατί ο μακαρίτης ήταν πανέξυπνος και διαβολής), ότι αν πει στο τηλεγραφείο ότι έχασε το βιβλιάριο και βγάλει καινούργιο θα έχει

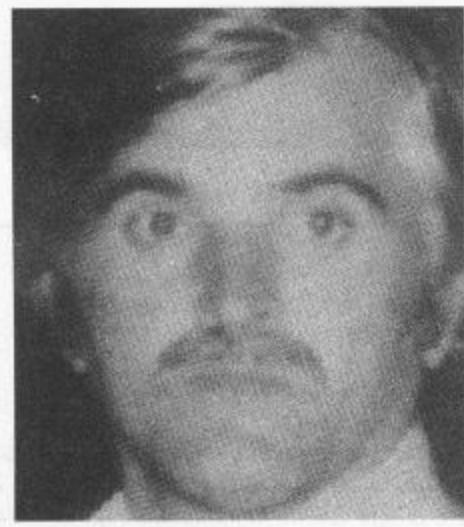
Κώστας Μαρούντας (Κολοβός)

δύο βιβλιάρια με τέσσερις χιλιάδες το καθένα και βγει ωφελημένος επί δύο. Ξεκίνησε πάει στου Δούκα και του λέει του Μέλτη.

- Γεια σου Μέλτη.
- Γεια σου μπαμπά Κώστα πως από δώ;
- Ω τι ζημιά με βρήκε το μαύρο, του λέει.

- Τί ζημιά;
- Α! η γυναίκα μου.
- Τι έπαθε η γυναίκα σου;
- Εκεί που έφαχνε τα πράγματα, μου έχασε το βιβλιάριο, εκείνο με τα λεφτά που μου έβγαλες και θέλω να βγάλω καινούργιο.
- Δεν γίνεται του λέει, πάει τώρα τα έχασες τα λεφτά, χωρίς βιβλιάριο δεν σε αναγνωρίζει κανένας.
- Τί δε με αναγνωρίζεις Μέλτη μου.
- Εγώ αυτό ξέρω μπάρμπα Κώστα αν δε βρεις το βιβλιάριο δεν γίνεται τίποτα, συμπλήρωσε ο Μέλτης ο τηλεγραφητής που πρέπει να ήτανε κι αυτός στο κόλπο.

Ήρθε ο Κολοβός στο χωριό στεναχωρημένος που δεν έπιασε το μεγάλο κόλπο. Μετά από μια εβδομάδα παίρνει το βιβλιάριο και πηγαίνει πάλι στου Δούκα στο

Γεώργιος Γ. Κοτσιράς

τηλεγραφείο και κρατώντας το βιβλιάριο ψηλά στο χέρι μπαίνει μέσα φωνάζοντας στον Μέλτη.

- Το βρήκα, το βρήκα, το βρήκα.
- Πως το βρήκες, του λέει ο Μέλτης.
- Η γριά το είχε κάπου αναπαρώσει, και πήρα μια σκιάχτρα Μέλτη μου.

Γεώργιος Γ. Κοτσιράς

"Ρε τί μου 'κανες"

Ο μακαρίτης ο Τάκης ο Μαντζώρος είχε παλιά καμίνι στη Ψωριάρα με τον μακαρίτη τον Πάνο τον Μπαλτίκα. Μετά από πολύ καιρό ήρθε στο χωριό μια μέρα ο Τάκης, θάτανε μέσα Δεκεμβρίου και παίζανε στου Μαρίνη το καφενείο (τριάντα ένα). Αφού έπαιξε ώρες πολλές γύρισε στη Ψωριάρα αργά τη νύχτα και του λέει τον Μπαλτίκα:

– Ρε τί μου 'κανες εδώ παίζουνε ένα μήνα και συ με έκλεισες εδώ στην εξορία χωρίς να μου πεις τίποτα.

Πάνος Κοτσιράς

"Μην είδες κανά διάβολο εδώ"

Ε νας από τους Σεβαίους παλιά επήγαινε ένα βαρέλι σε δόγες φορτωμένες στο άλογο για το Γούμερο.

Εδώ στο Περσαϊνέικο τον έπιασε σούρουπο, οι Σεβαίοι σκιαζόσαντε. Παραπέρα βλέπει ένα καλοντυμένο κύριο με καπέλο να έρχεται προς το μέρος του, όταν

πλησίασε αρκετά τον ρώτησε:

– Κύριε μην είδες κανά διάβολο να γυρίζει εδώ;
Και του απάντησε ο κύριος.

– Θες άλλον διάβολο από μένα.

Σημειωτέον ότι ο κύριος ήταν ο δασάρχης και οι δόγες λαθραίες για το βαρέλι.

Πάνος Κοτσιράς

"Τ' ακούς Γιωργαινά μου"

Η μακαρίτισα η μάνα μου η Γιαννάκαινα θυμά-
μαι όταν κουβέντιαζε με την Μασούραινα
στο τέλος της έλεγε;

"Τ' ακούς Γιωργαινά μου, τ' ακούω να λες" και
κούναγε το κεφάλι της.

"Κι ότι είπαμε εδώ να μείνει".

Σίγουρα δεν έμενε, έτσι σας το είπα κι εγώ
εδώ.

Πάνος Κοτσιράς

"ΤΟ ΓΛΟΥΠΟΥ - ΓΛΟΥΠΟΥ"

Ό ταν παίζαμε παλιά (31) εγώ, ο Τάκης ο Μαντζώρος, ο Κορδελάς, ο μακαρίτης ο Μπάμπης του Αναστάση κι άλλοι στο καφενείο του Μαρίνη του Μπότσα είχανε βγει τότε τα Λουξ του πετρελαίου για φωτισμό καλύτερο από τις γυφτόλαμπες. Κάθε τόσο οι λάμπες αυτές θέλουν τρομπάρισμα με μια ειδική τρόμπα που είχανε πάνω για να αποδίδουν καλύτερα. Ε! ο Μαρίνης κάθε τόσο ανέβαινε στην καρέκλα και τρόμπαρε το λουξ, οπότε του λέει ο μακαρίτης ο Μπάμπης που έχανε.

– Με έφαγε το γλούπου-γλούπου, εννοώντας το τρομπάρισμα το συνεχές του Μαρίνη.

Πάνος Κοτσιράς (Γιαννακούρας)

"Το έχω για τον βρόντο που έφαγε"

Ο παπούλης του νονού σου του Σταύρου, Σταύρος κι αυτός Δημητρακόπουλος, γείτονάς μου στη Πέρα-Ρούγα του έπεισε το γαϊδούρι στο γκρεμό στη Μποκρίλα και ψόφησε. Και θυμάμαι όταν ήρθε στο σπίτι του φώναζε:

– Δεν το έχω που μου ψόφησε, το
έχω για τον βρόντο που έφαγε

Πάνος Κοτσιράς

ΤΟ ΔΥΣΚΟΛΟ ΡΗΜΑ ΚΙΩΝΩ ΚΑΙ Ο ΧΡΟΝΟΣ Ο ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Τελειώνω από-κιώνω... (ΣΥΝΩΝΥΜΑ ΚΑΙ ΣΥΓΓΕΝΙΚΑ, Πέτρου Βλαστού Σελίδο 645)

Είναι κάτι λέξεις παλιές που αφήσαμε πίσω, λέξεις βαριές, απόλυτες, λέξεις που μας πονάνε, μας πληγώνουν. Λέξεις μιας γλώσσας ζώσης και εγκυμονούσας, μιας γλώσσας που χωράει όλα τα πράγματα, όλες τις αισθήσεις, όλες τις ιδέες.

Τέτοιες λέξεις τις κλειδώσαμε μέσα μας, άλλοι από ντροπή, άλλοι από μίσος, άλλοι γιατί δεν θέλουν να ενθυμούνται, μόνο όταν σμίγουμε καμιά φορά μπορεί να τις ακούσεις έτσι σκόρπιες, γιατί φυραίνουνε πολλές φορές και οι μεσάντρες της μνήμης και πετάγονται σαν αχτίνες του ήλιου κάτι τέτοια μαργαριτάρια.

Κιώνω το όργωμα σήμερα. Κιόσαμε το σχολείο. Έκιοσε το γέννημα, έκιοσε το λάδι, το νερό, το ψωμί, τα λεφτά. Όλα κιώνανε. Όλα. Κι η ψυχή μας, έκιωνε κι η ψυχή μας σαν όλα τα άλλα.

Το δύσκολο ρήμα κιώνω και ο Μέγας Παρατατικός. Λέξεις σκληρές σαν πέτρες. Μας πόνεσε αυτό το ρήμα πολύ, μας ρήμαξε, μας έκιωσε. Κι όλα τα πράγματα κιώνανε, ποτέ δε περίσσεψε τίποτα εκτός από τη φτώχεια, την ανέχεια και την πίκρα.

Κι οι γυναίκες αυτές ήξεραν καλά τη σημασία αυτού του ρήματος.

Γιατί έκιωνε το γάλα τους, η δύναμή τους, η μοίρα τους. Οι γυναίκες των Παρατατικών

μας χρόνων είδαν το σκληρό πρόσωπο αυτών των ρημάτων, όπως του ρήματος κιώνων.

Και τι να πεις σ' αυτές τις διψασμένες ψυχές που έκιωσε το κρασί, που η δίψα τους μεγάλωνε, που κιώσανε τα τετράδια που κιώσανε σι μέρες οι ακριβές και οι μεγάλες στα αγουρά τους κι όλας χρόνια.

Με χίλια ρήματα μπορούσες να πεις το τελειώνω. Άλλα το ρήμα κιώνω είναι άλλο, δυσύλλαβο, παροξύτονο σκληρό και απόλυτο σαν τα μάτια μου κοιτώντας την φέτα το ψωμί στο γυμνάσιο του Δούκα που εγώ δεν είχα.

Και ύστερα όλα κιώνουνε κάποτε. Ψάξε αυτό το ρήμα

μέσα σου, υπάρχει για να μας εξηγήσει ότι η εποχή των μεγάλων πληθωρισμών και των προσθέσεων θα κιώσει, για να ιδωθούμε λίγο με τους άλλους και με τον εαυτό μας.

Το ρήμα κιώνω μας εμπεριέχει, η γλώσσα μας το γέννιος να μας εξηγήσει με το σκληρότερο τρόπο την έννοια του τέλους, την έννοια της ανάγκης, την έννοια του ελαχίστου.

Ο Μέγας Παρατατικός ενός ρήματος που μας όρισε όλες τις ενεστώσεις μέρες μας.

Τ' αστέρια δεν κιώνουνε παιδάκι μου κοιμήσου.

Κι οι καημοί δεν κιώνουνε γιαγιά, και οι καημοί.

Δημήτρης Κ. Λέντζος

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΚΙ

Οι τρεις νεράιδες

Ο αδελφός του πατέρα μου του Αλέξη λεγόταν Κώστας και είχε παντρευτεί στην Αμαλιάδα και ήταν έμπορος καλός, είχε κάνει καλή σειρά αλλά ο μαύρος έμεινε άκληρος, γι' αυτό σου λέω παντρέψου να κάνεις παιδιά.

Ο πατέρας μου είχε πολλά πρόβατα και γύδια τότε μισιακά και βγάναμε πολύ γάλα. Το τυρί τότε δεν είχε τιμή και έτσι το γάλα το δέρναμε στην καδούλα και βγάζαμε το βούτυρο που είχε καλύτερη τιμή. Είχαμε βγάλει κανά τεσσάρι τενεκέδες βούτυρο τις φόρτωσε ο πατέρας μου στο Τσίλι, είχαμε ένα καλό άλογο τσίλικο γιωργαλάτικο, τα φόρτωσε και τα πήγε να τα πουλήσει στην Αμαλιάδα.

Τα πούλησε και πήρε το δρόμο πάλι πίσω για το χωριό, αλλά τον πρόλαβε η νύχτα στην Καλολεπέζη. Του λένε εκεί "κάτσε Αλέξη που θα πας τέτοια ώρα;" Που να κάτσει ο πατέρας μου, καβάλησε το τσίλι και συνέχισε για το χωριό. Κοιτάει εδώ στις Διαβολίνες έναν λαγό μεγάλο, απ! κάνει και χάθηκε.

Όταν έφθασε στο μύλο νάτος πάλι ο λαγός μπροστά του. Κατέβηκε από το άλογο πήρε μια πελεκούδα από τις πλάντρες* που φτιάχνανε τότε στην Αύρα και το πετάι στο λαγό και πηδάει ο λα-

Αλέξης Τσαπάρας

γός -μπουμ- και πέφτει κάτω στο ρέμα στο ποτάμι.

Έκανε μεγάλο θόρυβο λες κι έπεσε βράχος. Ο πατέρας μου φοβήθηκε, νύ-

χτα, κακός δρόμος, οι ιστορίες που λέγανε στο χωριό όταν έφθασε εδώ στο μύλο κοιτάει τρεις γυναίκες με άσπρες μπελερίνες ψηλές και όμορφες, κάτασπρες σαν νεράιδες να πηγαίνουν δίπλα-δίπλα, εδώ τις καρυδιές, κι όλο "ρουρουρού, ρουρουρού ρουρουρού" κουβεντιάζανε. Α λέει ο πατέρας μου θα'ναι τίποτα Δουκιοτοπούλες και θάχανε πάει να δουν το μύλο, θα έχω και πάρει μέχρι πάνω, και βάρεσε το άλογο για να πλησιάσει τις γυναίκες, όσο ανέβαζε δρασκελιές το άλογο τόσο μακραίνανε οι γυναίκες "ρουρουρού, ρουρουρού". Όταν φθάσανε εδώ στην Αγία Παρασκευή φραστ στρίψανε δεξιά στην Τρίζα και χαθήκανε στο ρέμα. Τότε ο πατέρας μου φοβήθηκε πιο πολύ βάρεσε το άλογο στην ανηφόρα και ήρθε στο χωριό.

Έδεσε το άλογο στην κολώνα και φώναξε τη μάνα μου να μιλήσει του παπά. Έβαλε τα ρούχα του και τα πέταξε πάνω σε μια χαμοκελίτσα που είχαμε δίπλα στα χαλαικεϊκά.

Το πρωί αυτό το θυμάμαι καλά είχανε γίνει κλωνές, ούτε από ποντίκια έτσι. Ήμουνα τότε κοτζάμ παιδόπουλο και το θυμάμαι.

Αντρίκος Τσαπάρας

Καλησέρα σας...

Στον εμφύλιο το '40 οι αντάρτες για να επικοινωνούν μεταξύ τους χρησιμοποιούσαν ανθρώπους από τα χωριά που ενδιαφέρονταν και τους έβαλναν κάτι σαν ταχυδρόμους δηλαδή πήγαινε-έλα με τα μηνύματα που ήθελαν, αυτούς τους λέγανε τότε συνδέσμους. Και μη με τωτήσει κανείς γιατί, ποιος να έκανε αυτή τη δουλειά οι ίδιοι;

Ένας τέτοιος σύνδεσμος ήταν μια φορά και ο μακαρίτης ο μπόγος (Γεώργιος Σεβόπουλος). Πήρε το γράμμα από το χωριό να το πάει στην Πέρσαινα. Όταν ξεκίνησε ήτανε μια ώρα ημέρα, έφθασε στη Πέρσαινα έδωσε το γράμμα, θα καθυστέρησε και λίγο, πήρε το άλλο γράμμα και πάλι το πισάχναρο. Όταν ξεκίνησε από τη Πέρσαινα είχε μουρτσώσει, α! δω στη κατηφόρα στου Ροβίλη πιλάλα είχε και μεγάλα πόδια ο μακαρίτης, έφθασε στην Άβρα εδώ που βγαίνει η Φέγκρα, κοιτάει εδώ στο περιβόλι του Ντούμα έναν άνθρωπονα περπατάει μέσα στο ποτάμι. Δύο μέτρα βαθύ το ρέμα και δύο μέτρα ήτανε ο άνθρωπος πάνω από το ρέμα, με ένα καβουράκι κι μονοτάκι, καλοντυμένος. Ο μαύρος μπόγος κέρωσε, ήτανε και λίγο φοβιτσάρης, που να πάει πίσω μπροστά πλησίασε κι άλλο ο θερίος στο ποτάμι, τελικά απ! αποφασίζει να πάει μπροστά και ήρθανε ράσο-ράσο με το στοιχειό και κατεβάζοντας σαν έκφραση ευγενείας το κεφάλι λέει στο στοιχειό:

Καλησέρα σας...

Καλησέρα σας, του απαντάει το στοιχειό...

Με το που προσπέρασε ως ακόμη τρέψει ο μαύρος, έβγαλε τη μεγάλη ανηφόρα σε δυο λεπτά, εβαρύγανε τα πόδια του στο σβέρνο. Γι' αυτό σου λέω κρατάει εκεί.

Αντρίκος Τσαπάρας

Από αριστερά: Γιώργος Λέντζος, Γιάννης Ανδρικόπουλος, Γιάννης Λέντζος, Γιάννης Δ. Λέντζος, Πάνος Λέντζος
«Που 'ναι τα χρόνια ωραία χρόνια...»

ΑΠΟΞΕΣ...

"Και στο φόβο Σέμπροι"

Κάπου στα μέσα της δεκαετίας του '60, έκαιγε καμίνι στου Ραχηγκλιότη ο Μπάμπης με σέμπυκλια τον Αντρέα τον Κοτσιρά (Κουτσουμπαντρέα), τώρα συχωρεμένοι κι οι δύο.

Απ' το καμίνι εκείνη την εποχή έπαιρναν μαζεμένα λεφτά, βούλωναν κάποιες τρύπες, πλήρωναν βερεσέδια...

Συνήθιζαν μάλιστα να τα φτιάχνουν συνεταιρικά, αφενός για να έχουν παρέα στην ερημιά, αφετέρου ήταν και μια δουλειά που ήθελε χέρια. Έπρεπε να κόψεις τα ξύλα με τσεκούρι ή κασάρι, να τα συγκεντρώσεις, να τα φτιάξεις αλώνι στο ξάρι, να κτίσεις τα ξύλα κι ύστερα να τα σκεπάσεις με φτέρη και χώμα. Βαρεία δουλειά! Ξεσπαλιαζόσουν, όχι αστεία. Κι όταν έμπαινε η φωτιά δεν το κουνουπεσές ρούπι, έπρεπε μέρα-νύχτα να είσαι απίκο.

Αν "ανοίξει" το καμίνι και δεν το πάρεις χαμπάρι να το "ταισίσεις", μπορεί στο άφε-σβήσε να γίνει στάχτη και μπούλμπερη. Στην περίπτωση αυτή, βέβαια, αντί για μαζεμένα λεφτά, παίρνεις της αρκούδας το μαλλί κι ησυχάζεις.

Η συγκεκριμένη σεμπριά πήγαινε μια χαρά. Από τη μια ο Μπάμπης, αν και νευρικός, δεν ήταν στραβόδυνλο. Από την άλλη ο μπαρμπα-Αντρέας ήταν αγαθός άνθρωπος, προβατάκι του θεού ήταν. Το μόνο του ίσως ελάττωμα ήταν ότι σκιαζόταν λίγο παραπάνω από το συνηθισμένο. Μα αυτό δεν είναι τίποτα, όλοι λίγο ή πολύ θρέφουμε φόβους μέσα μας. Καμιά φορά αυτοί οι φόβοι, ειδικά στην ερημιά, αντρειώνουν και μας νικάνε.

Υπήρχαν, βλέπετε, κι ακόμα υπάρχουν, κι αυτές οι λαϊκές παραδόσεις για στοιχειά και βρυκόλακες, για αερικά κι απόξεις, που και να θέλεις να τις ξεχάσεις, έρχονται στιγμές που σε θυμούνται εκείνες. Εκείνο το βράδυ οι σέμπροι, οι καλοί, έκαναν δύτικι και τα προηγούμενα βράδια. Τίποτα το διαφορετικό. Ετοίμασαν τα κουτουκάκια και το φαναράκι για τα νυχτερινά ταισμάτα του καμινιού, έλεγχαν του φακούς και μαζεύτηκαν στο κονάκι τους. Το κονάκι ήταν ένα πρόχειρο κατάλυμα που στη σκεπή είχε συνήθως ένα-δυο ταίγκους, στα πλάγια φτέρη ή

ράπτη κι η πόρτα του έβλεπε φάτσα στο καμίνι.

Συνταύλισαν λοιπόν τη φωτιά, έβγαλαν από το τράστο ότι είχε στη φτώχεια του ο καθένας, καψάλισαν κι από μια φέτα ψωμί, κι άρχισαν να παίρνουν μπουκιά. Κούκου σε φέγγους αντάλλασαν και καμιά κουβέντα, έτσι πως κάνουν τη νύχτα στην ερημιά οι άνθρωποι.

'Ενα κλάμμα μωρού όμως, ουά ουά, τους έκοψε και τη μπουκιά και την κουβέντα.

Ουά, ουά, ουά εξακολούθησε να κλαίει το μωρό στο λόγγο μέσα, στο ψυχικό τους χάμω.

Αυτιάστηκαν, κοκκάλωσαν, κέρωσαν, σύξυλοι έμειναν κι οι δύο μαζί, λες πως και στο φόβο ακόμα ήταν σέμπροι. Με μια ματιά κατ' απ' τις σκούφιες τους συμφώνησαν πως εκείνο το άκουσμα δεν ήταν της φαντασίας γέννημα, ήταν κλάμμα μωρού ευδιάκριτο.

Κι ο πιο ψύχραιμος, αυτό το πράγμα, αφύσικο θα το 'βλεπε. Μωρό στα καλά καθούμενα στο λόγγο, νύχτα πράμα, και να κλαίει.. Τι θα'ναι; Της Άρτεμης της θεάς το βρέφος θα'ναι που τ' άφησε αβύζαγο και βγήκε για κυνήγι;

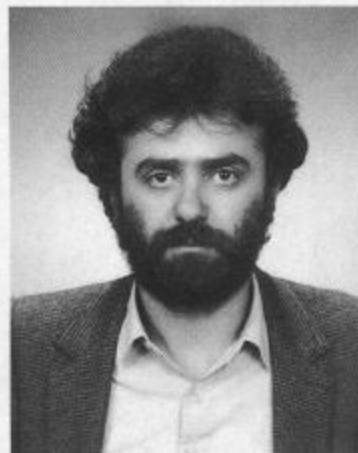
Α, σώπα. Ξωτικό, στοιχειό, κακό ζουλάπι, κακαμπέτσης θα'ναι! Μπελάς που βρήκε τους ανθρώπους! Σε δυο-τρεις μέρες θα ξεκαρβούνιαζαν και θα πήγαιναν στη φτώχεια τους. 'Υστερα το ζουλάπι το κακό ας ζύσεις κι ας βασίλευε στο διάσελο, στο γούπατο, στου Ραχηγκλιάτη και στο όρος Φολόη ολόκληρο, με τους Κενταύρους αντάμα. Ποιος θα του έλεγε κουβέντα τότε.

Ως φάίνεται όμως τα στοιχειά υπομονή δεν έχουν. Όποτε τους καπνίσεις έρχονται.

Γι' άκου το: Ουά, ουά, ουά... Συνεχίζει! Ω, μαννούλα μου! Ω, Παναϊά μου! Κατόρθωσε να πει ο μπαρμπα-Αντρέας κι ύστερα σφράγισαν τα χείλη του σαν να τα 'ραψε με σακκοράφα. Προσπαθούσε κάτι να πει, μα φωνή δεν έβγαινε. Λέτε να του την πήρε το στοιχειό για να διακοσδάζει το συνάφι του, με του συγχωρεμένου τα ωραία.

"Ο μαυρ-Αντρέας λάκισε κι ήρθε στο χωριό", μ' αφηγήθηκε πρόσφατα η μάννα μου.

Α, μπα. Δεν το πιστεύω που να τραβήξει για το χωριό, η από-

Τάσσος Πίππας

Χαρ. Πίππας

βρισκόταν περισσότερο στον αέρα παρά στο έδαφος. Ένα βήμα μπρος, δύο πίσω, μερικά στα πλάγια.

Ο Μπάμπης έκανε να φωνάξει, να φοβερίσεις, μα ποιά φωνή; Το ζουλάπι τους είχε πάρει φωνή και σίμια "Κοίτα που κρατάεις το παλιότοπος", σκέφτηκε κι έκανε προσπάθεια ν' ανηφορίσει τη σούδα, που οδηγούσε στο γειτονικό καμίνι. Ξέχασαν πω πιως την ίδια εποχή έκαιγαν καμίνι εκεί παραπάνω κι ο Ανάστος ο Λέντζος με τον Νίκο του Γιωργίου.

'Ηταν καλή σαν σκέψη. Ίσως όλοι μαζί μπορούσαν να δώσουν κάποια λύση. Αν το έβαζαν στα πόδια, το πρώθι θα έβρισκαν στάχτη. Κρίμα δεν ήταν τόσοι κόποι να πάνε χαμένοι; Ναι! ναι! καλύτερα να πάνε στους γειτόνους, σκέφτηκε ο πατέρας. Μπορεί, βέβαια, στην αρχή να τους πέρ-

ναγαν για αλαφροϊσκιώτους. Μα όταν άγκουγαν με τα ίδια τους τ' αυτιά εκείνα τα αού-ουά, θα έκαναν μάκο. Εξάλλου, πού ξέρεις, ο Ανάστος είναι ψάλτης και καλός μάλιστα, μπορεί με κάνα ψαλμό να εξορκίσει το κακό. Στην ανάγκη θα βοηθούσαν κι οι υπόλοιποι.

Και μη μου πείτε πως οι άλλοι δεν είχαν σχέση με την ψαλτική.

Είπαμε στην ανάγκη κι ο Μπάμπης, θα 'λεγε το καπίτις του, κι ο Νίκος θα κράταγε το ίσιο, μα κι ο Αντρέας θα 'λεγε μερικά Κυρ' ελέγησον. Γιατί όχι; Το στοιχειό, σίγουρα τότε θα 'βαζε την πιλάλα κι όπου φύγει-φύγει. Αμέ!

Απ' ότι καταλαβαίνετε τούτη τη φορά οι σέμπροι είχαν διαλέξει δρόμους χωριστούς. Ο Αντρέας τράβαγε για το χωριό κι ο Μπάμπης για το καμίνι των γειτόνων. Μη νομίσετε, όμως

Ανδρ. Κοτσιράς

πως τους χώριζε δα και μεγάλη απόσταση: μια τριχιά απόσταση τους χώριζε, άντε κι ένα-δυο καπιτορόσχοινα. Ο φόβος στα κόβει τα ρημάδια θέλεις, αλλά... Ευτυχώς δε χρειάστηκε να πάνε πουθενά.

Ένας καλός άνεμος έφερε τώρα μπροστά τους, τους καλούς γειτόνους, τον Νίκο και τον Ανάστο, οι οποίοι γεμάτοι προθυμία αλλά κι κέφι, μπορώ να πω, προσφέρθηκαν να βοηθήσουν.

Ρε Μπάμπη, ρε Αντρέα, είστε καλά; Τρέχει κάτι; Πάθατε τίποτα;

Το στοιχειό τώρα είχε βγάλει τη μάσκα κι είχε εμφανιστεί μπροστά τους με το πραγματικό του πρόσωπο. Μάλιστα ήταν τριπλόσωπο: Ανάστος, Νίκος και κουκλί. Το κουκλί το κράταγε στην αγκαλιά του ο Ανάστος. Μάλιστα του πάτησε γι' άλλη

μια φορά το κουμπί και κείνο το καμμένο πλάνταξε στο κλάμμα. Αου, ουά, ουά... Ο Μπάμπης ήθελε να γελάσει. Προτίμησε όμως πρώτα να φάλει στον Νίκο και στον Ανάστο, τον Ψάλτη, τον εξάψαλμο.

– Μπράβο σας, είπε, μας λιγοκαρδίσατε, εμ μάζα φέρατε και το νινί να το βιζάξουμε.

Ο Αντρέας είχε μείνει ώρα μ' ανοιχτό το στόμα.

– Ω, Παναϊά μου.

Πήρε την τσίτσα τράβηξε κάμποσο κρασί, στηλώθηκε. Μετά ήπιαν κι οι άλλοι.

– Και μου πέρασε από το μυαλό πως εσείς την είχατε σκαρώσει τη δουλειά, πήγε να πει ο Μπάμπης, αλλά δεν το 'πε. Καλύτερα...

"Αυτό θα μου το πληρώσετε ακριβά" απειλήσει τάχα, και δάγκωσε σφιχτά το δάχτυλο.

Του Νίκου και του Ανάστου γέλαγαν και τα μουστάκια τους για την επιτυχία της φάρσας.

Μα τόση ταραχή, τόση τραμάρα από ένα νινί, από μια κούκλα! Μια κούκλα, που όμως ήταν εξελιγμένη για την εποχή της. Μίλαγε ή μάλλον έκλαιγε το παιλότσουπο τα βράδια.

Δεν ξέρω αν αργότερα ανταπέδωσαν τη φάρσα ο δυο καλοί σέμπροι στους δυο καλούς γειτόνους. Ξέρω όμως πως εκείνο το καμίνι είχε επιτυχία. Λίγο τσαραλίκι βγήκε, μα κι αυτό δεν πήγε στράφι. Έγινε στο τέλος ένα μικροκάμινο κι έδωσε κι εκείνο τη σοδειά του. Όχι που θα το παράταγαν για ένα στοιχειό, για ένα ζουλάπι.

Και ζήσανε αυτοί καλά και μεις καλύτερα.

Υ.Γ. Εκείνη την εποχή και ζουλάπια και ζουύδια υπήρχαν και αστέρια πολλά κι ουρανός και φτώχεια κι άλλα. Μα πάνω απ' όλα άνθρωποι. Άνθρωποι γνήσιοι, απόφοιοι με φόβους και πάθη. Άνθρωποι που κοίταζαν πάνω, κάτω και γύρω. Τώρα λιγότερες φ

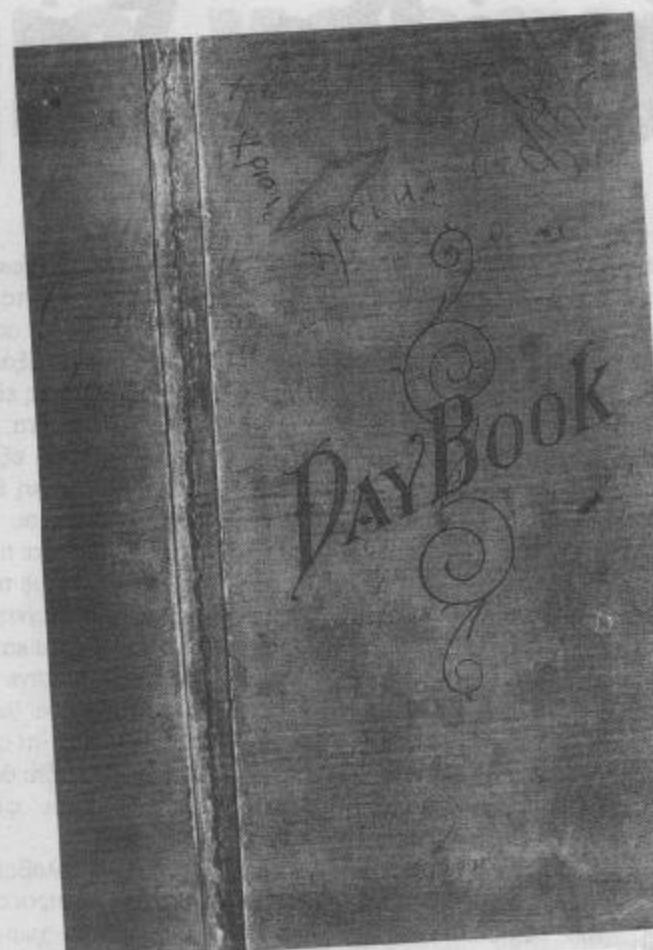
Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ «DAY BOOK»

Χρήστος Τσαπάρας

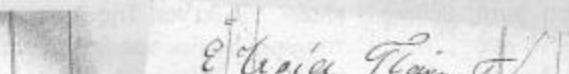

Ηλίας Τσαπάρας

Το χονδρό εξώφυλλο του σημειωματαρίου που
άλλαξε αδελφικά χέρια από τον Χ. Τσαπάρα
στην Αμερική, το 1907 στον αδελφό του Ηλία
στο χωριό μας το 1912.

Το Αγγλο-Ελληνικό λεξικό της Εξωπρεσβείας

792.7 Эпигенетика и
иерархия в биоэнергетике
Борис Григорьевич Степанов

296850
262 345
2517 165
22978 560

~~Aut o' Allegro più la grada
dov' i' d' ggi' ope e faranno
l' 4a. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22.
P' la ba Spaxxus.~~

50° 9.000 : 16.60

~~Sic inv. clara la grana
e so da la sp' stori
Sic grana
Sic capriopio
aer i soot ottano sp' 100~~

344900
19%
3696
27
3624

ομικός απολογισμός του έτους 1927
ας κατασκευής Βαγενιών και στυλοί^τ
Τσαπάρα και Πάνου Γεωργανού.

Οικονομικός απολογισμός εταιρίας Ηλία
Τσαπάρα και Γεωργίου Α. Πίππα που
φαίνεται η δραστηριότητά τους στις
Ηλείας. Μια τέχνη που πολλοί εξάσκησαν με
μεγάλη επιτυχία πριν τον τρύγο της εποχής.

Το ημερολόγιο του Ηλία Τσαπάρα με τις σημαντικότερες ημερομηνίες της ζωής του.

Οικονομικός απολογισμός του έτους 1927 της
εταιρίας κατασκευής Βαγενιών και στυλομάτων
Ηλία Τσαπάρα και Πάνου Γερμανού

Η ΑΠΟΚΕΝΤΡΩΣΙΣ ΚΤΥΠΑ ΘΑΝΑΣΙΜΑ ΤΗΝ ΑΣΤΥΦΙΛΙΑ

Όλα τα πράγματα στη θέση τους τα θρανία σα πεταμένα κορμιά, νεκρά κορμιά σε ομαδικό τάφο, κι η μνήμη σαν μάνα να ψάχνει να βρει το παιδί της. Και οι πράσινοι πίνακες εκεί με τις κιμωλίες και δυο ονόματα, δύο καρδιές και δύο ημερομηνίες. Ο ιστός της σημαίας, ψηλά σαν αρχαίος φαλός, γυμνός χωρίς σημαία και τα συνθήματα με μπλε μπογιά μιας άλλης εποχής ακόμη στον τοίχο. Τα παράθυρα να χάσκουν σαν μάτια γουρλωμένα κι οι πόρτες ρημαγμένες σαν λεηλατημένες ψυχές. Κουρέλια μιας άλλης εποχής. Γυμνάσιον Δούκα. Το προαύλιο γεμάτο φωνές, πρόσωπα ολόγιομα με φωνή. Ο Αντρέας, ο Κώστας, ο Μέλτης, η Μαρία, η Γεωργία, η Ρούλα. Από του Πόθου, του Λάσδικα, την Νταρτίζα, τη Καλολετή. Και τα θρανία στιγματισμένα με ονόματα και αγάπες που χάθηκαν, στις εκδρομές στις κουκουναριές και στον Αϊ Νικόλα, σαν αρχαία τατού στα μπράστα μας. Γυμνάσιον Δούκα. Η ερημιά στην απολυτότητά της. Γυμνάσιον Δούκα, ο Εθνικός ύμνος ακουγότανε από μία τηλεόραση μακριά, νικήσαμε. Φόρτωσα την ήπτα στη ψυχή μου και κατηφόρισα ακολουθώντας τα παλιά χνάρια εδώ στη στροφή στου Καραμπέτου και της Χαρπιλούς, χνάρια της καινούργιας μας ελβιέλας με τα μικρά νούμερα. Μια θλίψη έπεισε σα σούρουπο στις

Κουκουναριές με τις ομάδες νικημένες και τις δύο. Η μικρή πλαστική μας μπάλα στη μέση. Εμείς αρχίζουμε πρώτοι. «Η αποκέντρωσις κτυπά θανάσιμα την αστυφιλία».

Δ.Κ. ΛΕΝΤΖΟΣ

«Λουλούδι τί μαράθηκες»

Θυμάμαι τη μαύρη σκιά να ανεβοκατεβαίνει αργά-αργά πίσω από το παλουκωτό φράκτη που χώριζε τους κήπους μας, μια κοντή μαύρη σκιά με το πλατύ πρόσωπο και τα μαύρα μαλλιά. Χρόνια σ' αυτή τη διαδρομή, κι όσο περνούσε ο καιρός τα βήματα βαραίναν.

— Έλα δω γκουμάτση μου, θες ψωμί με ζάχαρη, έλα δω γκουμάτση μου να φτάσεις κυδώνια.

Η θεια Τασιά η Θωμού, η θεια Τασιά του μπαρμπα Στέφανου, όλο και κάποιου ήταν τότε οι γυναίκες στο χωριό, φτωχά χρόνια δύσκολα. Τα αγόρια της ξενητεύτηκαν όλα, ο Βασίλης, ο Δήμος κι ο Πάνος όλα πήγαν στην Αμερική και η κόρη της η Μαργαρίτα στην Αθήνα κι αυτή έμεινε εδώ μαζί με τον μπαρμπα Στέφανο, που έφυγε κι αυτός για την ξενητειά του άλλου κόσμου. Κι η θεια Τασιά έμεινε πιο πολύ μόνη της, μ' ένα πόνο βαθύ στα μαύρα της μάτια, σαν τα φυρά στην παλουκαριά του κήπου.

Θέλει μεγάλη παλικαριά να αντέξεις τόσα χρόνια πίσω από μια παλουκαριά. Καλή με τους γειτό-

νους, αλλά πάντα μοναχική.

- Θαρθεί φέτος ο Βασίλης μου.
- Τον Αύγουστο θαρθεί η Μαργαρίτα μου με το Λουκά, ο Λουκάς ήταν ο γαμπρός της.
- Θαρθεί ο Χαραλάμπης μου, ο αδερφούλης μου.

Γιατί είχε πράμα να περιμένει καιρό πολύ η θεια Τασιά. Άλλα η μοναξιά μεγάλωνε, έφυγε και η θεια Δημήτρω του Φέτα που γύριζε στο στενό τραγουδώντας ένα μεγάλο δημοτικό τραγούδι τόσο τέλεια, τόσο απόκοσμα ωραία:

"Λουλούδι τι μαράθηκες, λουλούδι, λουλούδι", κι όταν τέλειωνε το δύστιχο αυτό φώναζε "α! ρε Κωσταντή". Αγαπημένες φωνές και ίσκιοι γνωστοί με σκίασαν στη δροσιά τους. Νάχεις ξεδιψάσει αλήθεια εκεί θεια Δημήτρω, ή να διψάς ακόμη για ένα ποτήρι κρασί κι ένα παιδί στα στήθεια;

Η θεια Τασιά βύζαξε τρία αγόρια. Η μοναξιά είχε πέσει για τα καλά στην αυλή με τις κυδωνιές, τις συκιές και τις γδυτολαίμες κότες, το κατακόκκινο κρασί από το μαυρούδι και τη μισάνοιχτη πόρτα που έμπαζε τις φωνές της γειτονιάς, γιατί γέμισε

Η θεια Τασιά Στ. Λέντζου

Η θεια Δημήτρω Κάντζου

Υ.Γ.

Στην κηδεία της θεια Τασιάς δεν πρόλαβαν να ρέθουν τα παιδιά της από την Αμερική. Η πόρτα είναι ακόμη μισάνοιχτη, γιατί έτσι λένε οι μάνες περιμένουν για πάντα τα παιδιά τους. Κι η θεια Δημήτρω που δεν είχε παιδιά δίφασε πολύ κι είχε κλειστή την πόρτα. Μόνο που η ζωή έχει τις χαραμάδες της να μπουν οι ευωδίες εκείνες της ψυχής τους οι ωραίες

Κ.Δ. Λέντζος.

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ:

Οικογένεια Βασιλείου δεν υπάρχει σήμερα στις Μηλιές, Γενάρχης της οικογένειας αυτής ήταν ο Θωμάς Βασιλείου, σιδεράς το επάγγελμα από τη Λαμία. Στις Μηλιές ήρθε το 1897, σημαδιακή χρονολογία, γιατί θυμίζει τον άτυχο πόλεμο που είχαμε τότε με τους Τούρκους. Ο Θωμάς έφυγε τότε από την πατρίδα του τη Λαμία από

το φόβο μήπως οι Τούρκοι τότε καταλάβουν και τη Λαμία. Είχαν ήδη καταλάβει τη Λάρισα και έφτασαν και έξω από τη Λαμία, αλλά τους πρόλαβε η ανακωχή και δεν την κατέλαβαν. Άγνωστο πως ο Θωμάς κατέληξε στις Μηλιές. Εδώ όμως έπιασε ρίζες, γιατί νυμφεύθησε στο μεταξύ τη χήρα του Νικόλα Δουλή και δημιούργησε δική του οικογένεια.

Στις Μηλιές έμεινε ένα μόνο παιδί του η Τασία που παντρεύτηκε το Στέφανο Λέντζο.

ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΚΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

ΘΩΜΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ:

ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ:

Δημάκης, Χαράλαμπος, Βασίλης, Αθανασία, Τασία, Αμαλία.

Ο Δήμος Βασιλείου έπεισε για την πατρίδα (1924)

Το σπίτι της μακαρίτισσας, της Κωστούλας και Θανάσως Κάντζου (Φέτα). Ένα από τα τελευταία τέτοια σπίτια του χωριού μας. Πώς χώρεσε σε δύο πήχες τόση μοναξιά...

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ - ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου μας σας ανακοινώνει ότι την παραμονή (22/8/2004) του εορτασμού της Παναγίας θα γίνει στο χωριό πανηγύρι από το Σύλλογό μας στην θέση Ρούσια. Στο πανηγύρι αυτό μπορούν να συμμετάσχουν οι απανταχού Μηλιώτες και οι φίλοι τους, η συμμετοχή σας στην εκδήλωση είναι δυνατή μόνο με πρόσκληση έντυπη που θα προσκομιζεται στον υπεύθυνο του Διοικητικού Συμβουλίου στην είσοδο της εκδήλωσης. Η αξία εκάστης προσκλήσεως είναι 10,00 ευρώ. Τα προσφερόμενα από τους διοργανωτές της εκδήλωσης είναι:

1. Πλούσιο δείπνο με βραστά κρέατα, σούπα με ρύζι, ντοματοσαλάτα, τυρί φέτα και ψωμί.
2. Ορχήστρα δημοτικής μουσικής.
3. Χώρος καθαρός και δροσερός με τραπέζια καρέκλες και πολύ καλή εξυπηρέτηση.
4. Τα ποτά και τα αναψυκτικά στην εκδήλωση θα τα επιβαρύνονται οι συμμετέχοντες, η τιμή ορίσθηκε στο 1,50 ευρώ το τεμάχιο (για τις μπύρες και 1,00 ευρώ για τα αναψυκτικά).
5. Διενέργεια λαχειοφόρου εκδηλώσεως με πλούσια δώρα αξία εκάστου λαχνού 2,50 ευρώ.
6. Η έναρξη της εκδηλώσεως είναι η 10η νυχτερινή και λήξη η 3η πρωινή.

Συμμετοχές γίνονται δεκτές έως 15 Αυγούστου 2004.

Στην εκδήλωση θα υπάρχει αριθμοδότηση των τραπεζιών για καλύτερη και γρηγορότερη εξυπηρέτηση.

Ευχαριστούμε για την συμμετοχή σας εκ των προϊέρων

Αθήνα, 7 Ιουλίου 2004

Ο πρόεδρος
Πάνος Κ. Γερμανός

Η Γ. Γραμματέας
Μαρία Γ. Κοτσιάρα

Ο χορός... τέλη 1950. Γεώργιος Μπιλάλης (Σκούρας) σέρνει τον χορό στην αυλή του. Ο μικρός που αγναντεύει είναι ο γιος του ο Νίκος.